

З війни

А вірші вже написані вустами
У зимному повітрі даліни.
Весна вагітна вітром і дощами.
Я щойно повернулася з війни.

Контрасти долі... Їх не замолить –
Віддатись варто весняним законам...
Під мирним небом, в тиші мирних літ
Лунає твоє серце тихим дзвоном...

І лину я до тих квітучих рук,
Під тих очей зелені небозводи...
Співа, дзвенить тисячолітній рух –
То невідомий зодчий храми зводить.

І просто зараз я іду з війни –
А ти усе чекав мене, єдиний...
Цілую срібні котики весни,
Як цілувала б ці уста невинні.

Плач за світлим

Таке горіння – для душі:
Знайти, згадати голос крові
І світ навколо зворушить
Уміло виваженим словом.
Його бояться, та дарма,
Його бажають зупинити,
Щоб грянула німа зима
На всі серця в усьому світі,
Де звикли брати не своє
І мавпувати все «не наше».
Це слово хай нам Бог дає,
Не зволікаючи, інакше
Схолонуть душі, як поля,
Забувши стиглі думи літа,
Й замкне орбітою Земля
Свій плач невішений – за Світлим.